

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616206288
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1616206288.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Janákovvej a členiek senátu: JUDr. Otílie Belavej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: G. G., T. XX.XX.XXXX, C. Š. XXX, C. Š., o zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 17. júna 2022, č.k. 27Csp/37/2016 - 265, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Rozsudok súdu prvej inštancie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úroku vo výške 28% ročne zo sumy 732,42 eur od 04.06.2015 do zaplatenia (I. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 2. 12. 2010 uzavreli žalobkyňa a žalovaný Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobkyňa zriadila a viedla pre žalovaného účet V. Č.. G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Na základe tejto zmluvy bola žalovanému vydaná karta I. s denným limitom 500 eur. Zmluvou o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 15. 11. 2013 žalobkyňa zriadila žalovanému limit povoleného prečerpania vo výške 790 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. Po opakovanom prekračovaní povoleného limitu prečerpania žalovaný žalobkyňa dňa 1. 1. 2015 pristúpila k postupu podľa čl. 8.9 VOP a znížila žalovanému limit povoleného prečerpania na 0 eur. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Nepovolené prečerpanie ku dňu 3. 6. 2015 predstavovalo sumu 732,42 eur, ktorú sumu žalovaný doposiaľ neuhradil. Žalovaná suma 732,42 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obrátmi vykonanými na účte žalovaného. Účet žalovaného bol zatvorený dňa 3. 6. 2015, kedy žalobkyňa debetný zostatok na účte klienta previedla na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Pre nepovolené prečerpanie je platná Sadzba úroku 28 % ročne a vyplýva z VOP bod 16 časť T oddiel III v spojení s výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná a rozsudkom z 31. júla 2019 č. k. 27Csp/37/2016-191 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi

sumu 732,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním výrok, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 6Co/287/2019 - 217 zo dňa 22.12.2021, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie. V odôvodnení krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b) C.s.p., v dôsledku čoho žalobkyňa tak v konaní pred súdom prvej inštancie nemala žiadnu možnosť spoznať názor súdu prvej inštancie a nemala ani možnosť produkovať ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení (ktoré nepovažovala za sporné), a teda žalobkyňa nemohla účinne realizovať procesné práva, ktoré jej podľa zákona prislúchajú. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4. Za tohto skutkového stavu, odkazujúc na ust. § 497, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1 a 2, § 709 ods. 1, § 710 a § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, 2 a 5, § 2 písm. e), § 10 ods. 1 a § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), po nariadení pojednávania na deň 17.06.2022, na ktoré boli riadne predvolaní žalobca a aj žalovaný, dospel súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti žaloby v časti zrušenej odvolacím súdom. Skonštatoval, že sankčný úrok 28% za nepovolené prečerpanie, ako podstatná náležitosť zmluvy o úvere, obsiahnutý len v obchodných podmienkach veriteľa, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, u spotrebiteľa vytvára nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Navyše, sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú.

5. Dôvodil, že v predmetnej veci ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a žalobca svoj nárok na zaplatenie úrokov vo výške 28% ročne z dlžnej sumy nepovoleného prečerpania odvodzuje od všeobecných zmluvných podmienok (bod 16 časť T oddiel III VOP). VOP sú záväzné pre strany zmluvy, ktorej súčasťou majú tvoriť, len v prípade, ak boli zmluvnej strane známe. Odkaz na VOP a úrokové sadzby produktov zverejnené v priestoroch pobočiek banky alebo na jej webovej stránke nepreukazujú, že žalovaný bol s ich obsahom riadnym spôsobom oboznámený. Spôsob úpravy úroku z nepovoleného prečerpania (odkaz na VOP, Sadzobník a Vývesku) nezodpovedá požiadavke Smernice vyjadrenej v čl. 18 ods. 1 a ani ust. § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na splnenie si povinnosti veriteľa informovať spotrebiteľa písomne, alebo na inom trvalom nosiči o úrokovej sadzbe. Za trvalý nosič (médiu) na uchovávanie informácií osobne určených spotrebiteľovi síce možno považovať aj klientskú zónu webového sídla veriteľa (prístupnosť sadzobníka), len ak je zrejmé, že klient ju pravidelne navštevuje a aspoň pasívne používa komunikáciu, alebo ak veriteľ klienta notifikuje. Uvedený spôsob informovania žalovaného z konania nevyplýval. Odkazom na vývesku alebo na internet banking bez preukázania, že ho klient má aktivovaný a používa ho, nemohol žalovaný spoľahlivo spoznať obsah týchto podmienok a rozsah svojho záväzku z nepovoleného prečerpania a takýto spôsob nebol s ním individuálne dojednaný. Zasielané výpisy z účtov žalovanému, ktorých obsahom mali byť obraty, výška a obsah prekročenia a účtovaný úrok, nepreukazuje splnenie povinnosti žalobcu pravidelne informovať dlžníka o týchto údajoch, za situácie kedy žalobca v konaní nepredložil dôkaz o tom, že výpisy z účtu boli žalovanému zasielané na doručovaciu adresu alebo elektronicky a že mal žalovaný s nimi možnosť sa oboznámiť. Žalobcom predložené výpisy z účtu (niektoré) obsahujú len úrokovú sadzbu povoleného prečerpania 19,9% a nie sadzbu nepovoleného prečerpania, žalovaný tak ani nemohol byť s úrokovou sadzbou nepovoleného prečerpania vo výške 28% ani oboznámený. Žalobca nepreukázal, že žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s VOP upozorňujúcimi na nárok na úrok z prekročenia vo výške 28 % ročne a žalovaný nemal možnosť ani predmetný nárok na úrok namietat, ak bol vopred určený vo formulárovo pripravených VOP a v úrokových sadzbách produktov, a teda zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka). Ak teda úrok nebol so žalovaným individuálne dojednaný, ale bol len jednostranne určený žalobcom mimo uzatvorenej zmluvy o bežnom účte a zmluvy o povolenom prečerpaní vo VOP a sadzobníku úrokových produktov (ako tvrdí žalobca), na základe zmluvy žalobcovi nárok na úrok z prečerpania nevznikol. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedenie úrokovej sadzby

ako podstatnej náležitosti zmluvy o úvere v obchodných podmienkach je nekalou obchodnou praktikou, pretože spotrebiteľ sa tak dostane do pozície, že je mu jeho dlh úročený úrokovou sadzbou v sume úroku predstavujúceho skoro tretinu dlžnej sumy bez toho, aby vyjadril s takou sadzbou súhlas, alebo bol s ňou riadne a s poctivým úmyslom oboznámený. Podľa názoru súdu prvej inštancie je neprípustné, aby mal veriteľ nárok na zaplatenie úroku z prekročenia len na základe toho, že spotrebiteľovi prekročenie fakticky umožní, úrokovú sadzbu si určí sám (vlastnými sadzbami úrokových produktov) a spotrebiteľa o jej výške informuje v zmysle § 18 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Prekročenie (aj nepovolené) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za spotrebiteľský úver. Naviac, uplatnený úrok 28% ročne podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (9% - podľa tabuľky NBS priemerných úrokových sadzieb spotrebiteľských úverov za 12/2010 pre úvery nad 5 rokov), čo je v priamom rozpore so zákonom ako i dobrými mravmi. Ak by aj úrok 28% bol medzi stranami dojednaný, bola by táto dohoda v rozpore s dobrými mravmi a spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a toto dojednanie by bolo neplatné podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Prípadné dojednanie úroku vo výške 28% je zároveň vo výške zjavne neprimeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

II.

Odvolanie

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a napadol ním jeho zamietajúci výrok. Žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 390 C.s.p. sám vo veci rozhodol a priznal žalobcovi úrok vo výške 28% p.a. zo sumy 732,42 eur od 4.6.2015 do zaplatenia a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a aby žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dôvodil, že súd prvej inštancie v napadnutej časti vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie, že zmluvné dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie vo výške 28% je neplatné z dôvodu, že nebolo dojednané priamo v spotrebiteľskej zmluve a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Argumentoval tým, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje Zmluvou o osobnom účte v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadzieb, Zmluvou o poskytnutí služby povolené prečerpanie ako spotrebiteľského úveru (Zmluva o PP) a zák. č. 129/2010 Z.z. Poukázal na ust. § 2 písm. f) a § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu prekročenia a mal za to, že aj bez osobitných ustanovení Zmluvy o bežnom účte by sa prekročenie žalovanej spravovalo ustanoveniami zákona o prekročení, pričom v prípade prekročenia nemusí zmluva ako obligatórnu náležitosť obsahovať dokonca ani údaj o výške úroku. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca ako banka zverejňuje VOP, Sadzobník poplatkov ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke a na každom obchodnom mieste, pričom každú zmenu banka oznamuje klientom vo výpisoch z účtu. Žalovaný bol informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, informáciou v Internetbankingu, v ktorom je uvedený prehľad obrátov na účte, aktuálny zostatok a ďalšie informácie o stave účtu. Žalovaný doručenie výpisov nenamietal, a preto mal súd považovať doručenie výpisov žalovanému za nesporné. Má za to, že nárok na úrok z prekročenia je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 zák. č. 129/2010 Z.z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže ods. 2 písm. c) citovaného zákona umožňuje dohodnúť výšku tohto zmluvného úroku, teda ide jednoznačne o odlišný inštitút od zákonného úroku z omeškania. V danom prípade sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, nakoľko sa opiera o ust. § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a VOP účinné ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania na 0 eur: (bod 3.4, 3.8 a bod 3.12 VOP), a preto nie je daná ani jej neprijateľnosť. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré považujú nepovolené prečerpanie za podstatné porušenie zmluvy a nárok na úrok uplatnený z tohto titulu za zákonný, v súlade so znením VOP a s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa žalobcu všeobecné obchodné podmienky sú platnou súčasťou zmluvy s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil s ňou súhlas svojím podpisom, a

jednak s odkazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci X.-XX/XX Home Credit Slovakia, a.s. proti Y. H., podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, čo vyplýva aj zo samotného ust. § 273 Obch. Zák. v kontexte s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu (§ 261 ods. 6 písm. d/ Obch. Zák.).

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

III.

Právne posúdenie

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa ust § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

10. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu na sankčný úrok 28% ročne za nepovolené prečerpanie osobného účtu.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe správne zistil skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

12. Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobcu, táto nebola spôsobilá spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. K námietke žalobcu, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počítá Obchodný zákonník, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. (ust. § 18 ods. 1), odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník v súvislosti so zmluvou o úvere síce upravuje úroky, ale neupravuje úroky za prečerpanie, pričom ide o dva odlišné právne inštitúty. Spotrebiteľ totiž ani v tomto prípade nemôže na základe samotného právneho predpisu zistiť výšku špecifického úroku za prečerpanie, a preto ju treba zmluvne dohodnúť. Okrem toho, všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozsiahly text navodzujú skôr dojem o obsahu zmluvných dojednaní nepodstatného charakteru, a preto je potrebné trvať na takom postupe, aby dohoda o výške úroku (vr. výšky úroku za prečerpanie) ako podstatná náležitosť úverovej zmluvy, bola obsiahnutá priamo v spotrebiteľskej zmluve uzavretej a podpísanej oboma zmluvnými stranami, a nie len všeobecným odkazom vo VOP alebo s odkazom na zverejnené vývesky „úrokových sadzieb produktov“ na web stránke alebo v pobočke banky. Len za takýchto okolností, zohľadňujúc nižšiu vyjednávaciu silu spotrebiteľa, sa dosiahne vyrovnaná úroveň informovanosti spotrebiteľa dodávateľom. V prejednávanej veci je tiež potrebné akcentovať, že zo znenia Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, a ani zo znenia Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte nevyplýva možnosť (oprávnenie) banky poskytnúť žalovanému (majiteľovi účtu) úver aj formou tzv. nepovoleného prečerpania (žalovaný sa zaviazal splácať čerpané - povolené peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP) a rovnako VOP v znení účinnom ku dňu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy možnosť dojednania úveru formou nepovoleného prečerpania neupravujú.

13. Súd prvej inštancie sa v rámci komplexnosti pri posudzovaní uplatneného nároku správne vysporiadal aj s nárokom na účtovanie sankčného úroku 28% ročne. Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že ročný úrok 28% podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (9%), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28% za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie správne uviedol, že uvedené už potvrdili aj súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.8.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký Bundesgerichtshof v rozsudku z 13.3.1990 sp. zn. Z. A. F. XXX/XX vyhlásil úver s rozdielom o 12 percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre

obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi, Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Možno teda zhrnúť, že aj v prípade, ak by si zmluvné strany výšku úroku 28% p. a. za nepovolené prečerpanie písomne dojednali, takéto dojednanie by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Obč. Zák.

14. Po preskúmaní obsahu spisu v predmetnej veci sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o potrebe zamietnutia žaloby v odvolaní napadnutej časti, pretože žalobca ako dodávateľ so žalovaným ako spotrebiteľom nepovolené prečerpanie, ani úrok za takéto nepovolené prečerpanie osobitne v zmluve nevyjednal; navyiac, výška sankčného úroku 28% ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto takéto dojednanie je neplatné (§ 39 Obč. zák.).

15. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

16. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania nebol napadnutý odvolaním, a preto nadobudol právoplatnosť.

17. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, no keďže mu trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).